

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

4.Bhar.224/2022/13.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2023. február 21. napján tartott nyilvános ülésen kihirdette a következő

v é g z é s t:

A hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a védő másodfellebbezését elbírálva a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2022. március 8. napján kihirdetett 20.Bf.9409/2021/13. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi Terhelt1 vádlottat a harmadfokú eljárásban felmerült 14.400,- (tizennégyezer-négyszáz) Ft bűnügyi költség állam részére történő megfizetésére.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A Pesti Központi Kerületi Bíróság (a továbbiakban: kerületi bíróság) a 2021. március 2-án kihirdetett 8.B.12.013/2018/72. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 310. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt emelt vád alól felmentette. A bűnjelként kezelt CD-R lemez lefoglalását megszüntette, és elrendelte az iratok között történő kezelését, továbbá az eljárás során felmerült 143.473,- forint bűnügyi költség viselését az államra terhelte.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen az ügyészség által bejelentett fellebbezést elbíráló Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: törvényszék) a 2022. március 8-án kihirdetett 20.Bf.9409/2021/13. számú ítéletével a kerületi bíróság ítéletét megváltoztatta, és Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 310. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző hivatalos személy elleni erőszak büntetében. A vádlottat 250 napi tétel, napi tételenként 1.500,- forint összegű pénzbüntetésre ítélte. Az összesen 375.000,- forintos pénzbüntetés megfizetésére 10 havi

részletet engedélyezett, oly módon, hogy egyhavi részlet összege 37.500,- forint, az első havi részlet az ítélet jogerőre emelkedését követő hónap 20. napjáig, a további részletek a soron következő hónapok 20. napjáig esedékesek. Megállapította, hogy – meg nem fizetése vagy egyetlen részlet elmulasztása esetén – a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült 143.473,- forint, illetőleg a másodfokú eljárásban felmerült 13.050,- forint megfizetésére.

[3] A másodfokú határozat ellen – amelyet az ügyészség tudomásul vett – a védő jelentett be fellebbezést.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség (a továbbiakban: fellebbviteli ügyészség) az felterjesztett ügyiratokkal együtt megküldött BF.411/2022/4. számú átiratában – a vádlott javára bejelentett fellebbezést alaptalannak értékelve – a törvényszék ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

[5] Álláspontja szerint a törvényszék – miként a kerületi bíróság is – helytálló jogi érvekkel fejtette ki, hogy a pénzügyőrök hivatalos személynek minősülnek, és a vádbeli napon jogszerű volt az eljárásuk. A törvényszék helyesen ismerte fel, hogy a kerületi bíróság téves következtetést vont le a rendelkezésre álló bizonyítékokból, ugyanis a sértettekkel szembeni vádlotti fellépés – a pénzügyőrökre irányuló toló, illetőleg lökö mozgulatok – erőszakos magatartásnak minősülnek, és a vádlott a két pénzügyőrt, ha időlegesen is, de akadályozta a hivatalos eljárásuk folytatásában; ekként a cselekménye tényállásszerű (EBH2009.2027.). Ezért az elsőfokú bíróság megalapozott tényállásából a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmény jogi minősítése is törvényes.

[6] A fellebbviteli ügyészség arra is rámutatott, hogy a törvényszék a bűnösségi körülményeket teljes körűen tárta fel, majd alappal jutott arra a következtetésre, hogy – a vádlott büntetlen előéletére, a cselekmény tárgyi súlyára és az időmúlásra figyelemmel – a pénzbüntetés a büntetési célok eléréséhez szükséges és egyben elégséges szankció. A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés is törvényes.

[7] A védő a felmentésre irányuló fellebbezése írásos indokolásában kifejtette, hogy a törvényszék téves megállapítások és következtetések alapján változtatta meg az elsőfokú ítélet felmentő rendelkezését. Abból a körülményből, hogy a vádlott a pénzügyőrök eljárását elvi okokból jogtalannak értékelte, még nem vonható le konklúzió arra, hogy meg kívánta akadályozni a hivatalos személyek intézkedését. A vádlott ugyanis következetesen állította, hogy a helyszín elhagyása során véletlenül érintkezett a pénzügyőrökkel. E védekezést alátámasztja, hogy a vádlott a kijárat felé vezető folyosón haladt el tanú2 pénzügyőr mellett, ráadásul e tanú sem tudta megmondani, hogy a lökés szándékos volt-e vagy sem. tanú1 pénzügyőr valóban úgy értékelte, hogy a vádlott a lefoglalt tárgyak elvitelének megakadályozása érdekében akart kimenni, ezt azonban sem a vádlott idézett felkiáltása, sem más adat nem bizonyítja. A vádlott az elvitel figyelemmel kísérése avagy kíváncsisága okán igyekezhetett a lakásból kijutni.

[8] Érvelése szerint a kerületi bíróság is téves megállapításra jutott azzal kapcsolatban, hogy a vádlott akadályozta a pénzügyőröket az eljárásukban. A feltárt bizonyítékok alapján igenis el kellett volna fogadni, hogy a pénzügyőrök mellett történő vádlotti elhaladás az

intézkedéstől független volt, és annak során a pénzügyőrökkel történt érintkezés nem akadályozta a hatósági eljárást. Az akadályoztatás ténye már csak azért sem állapítható meg, mert az esemény igen rövid ideig tartott. Egyébiránt „a mellette való elhaladás okán” mondatrészt helyesen tartalmazta a kerületi bíróság ítéletének tényállása, ezt a törvényszék alaptalanul mellőzte.

[9] A védelem az erőszak értelmezését illetően egyetértett a kerületi bíróság álláspontjával, és e körben arra is utalt, hogy tanú² szerint a vádlott csak kicsit lökte meg

[10] A vádlott által 2023. január 25-én előterjesztett – kizárólag az adatkezelés elleni tiltakozását megfogalmazó – beadványa részletesebb tartalmi ismertetését az ítéltábla mellőzte, mivel abban lényegében megismételte Magyar Köztársasággal és Magyarországgal, az Alkotmánnyal és Alaptörvénnyel, a jogutódlással, a személyi és területi hatállyal kapcsolatban korábban már kifejtett érveit.

[11] A védő a nyilvános ülésen előadott perbeszédében – kiegészítve a bejelentett fellebbezése célját – elsődlegesen az indokolási kötelezettség hiányos teljesítése miatt az elsőfokú- és másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a vádlott felmentését indítványozta. Hangsúlyozta, hogy a kerületi bíróság és a törvényszék ítéletét egyaránt támadja, mert nem ért egyet azzal, hogy a vádlott magatartása jogszerűtlen lett volna.

[12] Kérte figyelembe venni, hogy védelem semmit nem akart megakadályozni, egyszerűen a pénzügyőrök mellett eltávozott a lakásból, amihez joga is volt, mivel ő maga nem állt a végrehajtási eljárás hatálya alatt. A lakásból való távozásában a hivatalos személy nem akadályozhatta meg.

[13] A törvényszék figyelmen kívül hagyta, hogy a vádlott magatartását a pénzügyőrök maguk sem értékelték támadásként. tanú¹ azért állt a vádlott útjába, mert tévesen azt feltételezte, hogy a lefoglalt tárgyak elszállítását akarja megakadályozni. Ennek során a vádlott csakugyan hozzáért tanú¹hoz, de lökésről nem volt szó, miként tanú² esetében sem.

[14] A védő kifogásolta, hogy a kerületi bíróság nem ütköztette tanú¹ tanúnak az eljárás különböző szakaszaiban tett ellentétes vallomásait, amelyek közül egyébként az utolsó tanúvallomást kellett volna elfogadnia a tényállás megállapításánál.

[15] A fellebbviteli ügyészség képviselője a nyilvános ülésen előadott perbeszédében kiemelte, hogy a hivatalos személy elleni erőszak megállapításához nem szükséges célzat vagy motívum, még a figyelemelterelésben megnyilvánuló magatartás is tényállásszerű. A vádlottnak fel kellett ismernie, hogy a pénzügyőrök a helyszínen hivatalos személyként a lefoglalás akadálytalan lefolytatását biztosítják. A vádlott részéről tanú¹ pénzügyőr esetében nem véletlenszerű lökés történt, ugyanis jobbról és balról toló mozdulat volt, márpedig ez egyértelműen erőszaknak minősül, függetlenül attól, hogy sikerült-e kibillenteni a pénzügyőrt az egyensúlyából. tanú²nál is alátámasztott a lökés ténye, a pénzügyőr majdnem kiejtette a mobiltelefonját a kezéből; ennek hangfelvétel tanúsága szerint hangot is adott a helyszínen.

[16] Kérte figyelembe venni, hogy az akadályoztatás tényét a kerületi bíróság is megállapította, a törvényszék ezt mindössze annyiban egészítette ki, hogy az akadályoztatás erőszakkal történt. Ezáltal a törvényi tényállás minden eleme maradéktalanul megvalósult.

[17] Meglátása szerint az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott pénzbüntetés napi tételszáma igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához, a napi tételösszeg pedig a vádlott jövedelmi és vagyoni viszonyaihoz.

[18] A felszólalásában előadottak szerint a vádlott nem azt vitatta, hogy a pénzügyőrök a Nemzeti Adó- és Vámhivataltól (a továbbiakban: NAV) vannak, hanem azt, hogy hivatalos személyek.

[19] Úgy ítélte meg, hogy az első- és másodfokon eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták azt a lényeges tény, miszerint az ügyészség nem bizonyította a NAV eljárásának jogszerűségét, noha ez a hivatalos személy elleni erőszak tényállásának elengedhetetlen eleme. Ő maga azért nem tartja jogszerűnek a NAV eljárását, mivel az a Magyar Államtól különböző – Magyarország nevű – állam hivatalaként folytatott eljárást a Magyar Köztársaságban, és pedig a Magyar Államban bejegyzett cég székhelyén, amely szintén a Magyar Állam területén fekszik. Márpedig a Magyarország nevű állam hatóságai nem rendelkeznek joghatósággal a Magyar Állam ügyeiben, illetve a Magyar Állam területén.

[20] A védelmi fellebbezés nem alapos.

[21] A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 615. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) pontjának I. fordulata alapján a harmadfokú eljárás lefolytatásának törvényes feltételei fennálltak, ugyanis a másodfokon eljáró törvényszék a kerületi bírósággal ellentétes döntést hozott, amikor az első fokon felmentett vádlott bűnösségét állapította meg.

[22] A harmadfokú eljárásban az ítéltáblának a Be. 618. § (1) bekezdés a) pontjának aa) és ab) alpontjai szerint felül kellett bírálnia a másodfokú ítéletnek a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, illetve azon rendelkezését, részét, amelyet a kerületi bíróság ítéletének a sérelmezett döntéssel összefüggő felülbírlata eredményezett.

[23] A Be. 618. § (1) bekezdés b) pontja alapján az első- és másodfokú bírósági eljárást egyaránt felül kellett bírálni, különös tekintettel arra is, hogy a védelem a perbeszédében az indokolási kötelezettség megsértése miatt a kerületi bíróság és a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

[24] Az ítéltáblának vizsgálnia kellett, hogy fennállnak-e a kerületi bíróság és a törvényszék ítéletének a Be. 625. § (1) bekezdés szerinti hatályon kívül helyezésének és a büntetőeljárás megszüntetésének a feltételei, továbbá történt-e az első- vagy a másodfokú bírósági eljárásban a Be. 608. (1) bekezdésében meghatározott eljárási szabálysértés, amely – a megvalósulás bírósági szintjétől függően (elsőfok vagy másodfok) – a Be. 625. § (2) és (3) bekezdései alapján a törvényszék vagy a kerületi bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését,

egyben az abszolút eljárási szabálysértést megvalósító bíróság új eljárásra utasítását indokolják.

[25] Az ítéltábla az ügyiratok tartalma alapján nem észlelt olyan okot, amely a büntetőeljárás megszüntetését indokolná: a vádlott büntethetősége halál, elévülés, kegyelem vagy törvényben meghatározott egyéb okból nem szűnt meg, a cselekmény jogerős elbírálására, a vád elejtésére nem került sor, a vád benyújtására jogosult ügyészség vádirata tartalmazza a Be. 422. § (1) bekezdésében írt törvényes elemeket, így a vád érdemi elbírálásra alkalmas volt [Be. 567. § (1) bekezdés a)-c) pont, (2) bekezdés d) pont, 607. § (1) bekezdés, 625. § (1) bekezdés].

[26] Az első- és másodfokú eljárásban nem történt a Be. 608. § (1) bekezdésében felsorolt eljárási szabálysértés: a kerületi bíróság és a törvényszék az ügy elbírálására hatáskörrel, illetékességgel rendelkeztek, törvényesen voltak megalakítva, az ügy első- és másodfokon történt elbírálásában kizárt bíró nem vett részt, nem került sor tárgyalásnak vagy nyilvános ülésnek olyan személy távollétében történő megtartására, akinek a törvény szerint jelen kellett volna lennie, továbbá a kerületi bíróság és a törvényszék ítéletének indokolása a rendelkező résszel egyező [Be. 608. § (1) bekezdés a-d), f) pont, Be. 625. § (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés].

[27] A védelem által hivatkozott indokolási kötelezettség nem teljesítése vagy részbeni teljesítése a Be. 609. § (1) bekezdésében és a (2) bekezdés d) pontjában megjelölt ún. relatív eljárási szabálysértésként lenne értékelhető, amely – figyelemmel a már felhívott Be. 625. § (1)-(3) bekezdéseiben foglaltakra – a harmadfokú felülbírálat során nem alapozza meg sem a kerületi bíróság, sem a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését.

[28] Egyébként az ítéltábla azért sem értett egyet a védő álláspontjával, mert a kerületi bíróság és a törvényszék – ha a bűnössége kapcsán eltérő következtetésre is jutottak – maradéktalanul eleget tettek az ügydöntő határozatra, a felmentő vagy a bűnösséget megállapító ítéletre vonatkozóan a Be. 561. § (3) bekezdésében, a Be. 564. § (4) bekezdésében és a Be. 566. § (4) bekezdésében meghatározott indokolási kötelezettségüknek. Ennek megfelelően a vádlott felmentéséről döntő elsőfokú ítélet indokolása tartalmazza a vádra történő utalást, a vád szerinti minősítést, a vádlott személyi körülményeire vonatkozó tényeket, a megállapított tényállást, azoknak a bizonyítékoknak a megjelölését, amelyekre a kerületi bíróság a döntését alapozta, valamint annak rövid indokolását, hogy a kerületi bíróság a tényállás megállapításánál milyen bizonyítékot és miért vagy miért nem fogadott el, valamint azt a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott okot („a cselekmény nem bűncselekmény”), amely a kerületi bíróságot a felmentő ítélet kialakításában vezette. A bűnösséget megállapító másodfokú ítélet indokolása – a fentiek mellett – tartalmazza a törvényszék által megállapított tényállás szerinti cselekmény minősítését, a büntetés kiszabására vonatkozó döntés okait, az alkalmazott jogszabályok megjelölését.

[29] A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

[30] A törvényszék a másodfokú eljárásban okszerűen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a kerületi bíróság ítélete mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben meghatározott teljes vagy részbeni megalapozatlanságot eredményező hibáktól. Helyesen járt el továbbá akkor is, amikor mellőzte a tényállásból „a mellette való elhaladás okán” szövegrészt, csakugyan szükségtelen volt feltüntetni ugyanis a terhelti magatartás kifejtésének okát vagy célját, mivel a hivatalos személy elleni erőszak büntetvényi tényállása nem tartalmaz sem motívumot, sem célzatot.

[31] A kerületi bíróság és a törvényszék okkal vetette el azt a vádlotti védekezést, miszerint a lakásban folyamatban lévő végrehajtási, foglalási cselekményektől függetlenül akart elmenni a pénzügyőrök mellett, és ennek során véletlenül lökte meg őket. E körben a törvényszék a ténybeli következtetését nem csupán a vádlottnak a NAV joghatóságát, illetőleg eljárásának jogszerűségét vitató felvetéseire, valamint a foglalást elszenvedő személynek és támogatóinak magatartására alapozta, hanem elsődlegesen a vádlott konkrét magatartására.

[32] A tanú1 pénzügyőr kapcsán kifejtett ismétlődő, jobbról-balról indított toló jellegű mozdulatok semmiképpen nem értékelhetők véletlenszerű érintésnek, azokból kizárólag a magatartás szándékos voltára lehet következtetni. A lefoglalással kapcsolatos eljárási cselekmények aktuális állása, nevezetesen az, hogy a NAV-os dolgozók tárgyakat kezdtek kivinni a cég székhelyéről, és a vádlott éppen ekkor, erre tényre utaló felkiáltással egyidejűleg indult a kijárat felé, kizárják azt a hivatkozást, hogy csupán a helyszínt akarta elhagyni. A tanú – szemben a védelem felvetésével – a bírósági tárgyaláson is azt adta elő, hogy a vádlott megpróbálta őt félretolni a vállánál jobbról és balról, de nem tudta őt megkerülni, mert szilárdan állt. Ezen túlmenően tanú1 fenntartotta a nyomozati tanúvallomását is, miszerint a vádlott „viszik már a holmikat” kiáltással indult a kijárat felé, ekkor állt a vádlott útjába, hogy nem tudja a lefoglalt tárgyak elszállítását megakadályozni.

[33] tanú2 pénzügyőr vallomásából és hangfelvételen rögzített beszélgetés tartalmából is egyértelmű következtetés vonható le arra, hogy a másik pénzügyőrt is szándékosan lökte meg. Kétségtelen, hogy tanú2 tárgyaláson a véletlenszerű lökést sem zárta ki, de egyrészt kijelentette, hogy a vádlott akadályozta a tevékenységében, ezért is reagált határozottan a vádlott magatartására; másrészt fenntartotta a nyomozati vallomását is, amely szerint bár a lökés kicsi volt, a kamerának használt telefonja majdnem kiesett a kezéből.

[34] Mindezek okán a kerületi bíróság által megállapított, illetőleg a törvényszék által helyesbített tényállás megalapozott, mert felderített, hiánytalan, irathú és helytelen ténybeli következtetésektől mentes, így azt az ítéltábla is irányadónak tekintette a másodfokú ítélet felülbírlata során [Be. 619. § (1) bekezdés].

[35] A kerületi bíróság és a törvényszék helytállóan hivatkoztak arra, hogy a pénzügyőr sértettek hivatalos személy minőségében voltak jelen a helyszínen, és az eljárásuk jogszerű volt. A sértettek eljárását valóban nem tette jogszerűtlenné az a körülmény, hogy az adóhatósági eljárással érintett gazdasági társaság helyszínen tartózkodó vezetője és az őt támogató személyek az intézkedés jogszerűségét vitatták, maga a vádlott pedig a büntetőeljárás során, még a harmadfokú eljárásban is kétségbe vonta NAV joghatóságát.

[36] Az ítéltábla egyetértett a törvényszék álláspontjával a tekintetben, hogy a hivatalos személy eljárásával összefüggésben kifejtett erőszak is megvalósult, e körben a kerületi bíróság valóban téves jogkövetkeztetést vont le a törvényi tényállás egyik elemének hiányára. A törvényszék ítéletének jogi indokolásában (20.Bf.9409/2021/13. számú ítélet 17. bekezdés) a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek és az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően elemezte, hogy milyen jellegű, a passzív alanyra ható fizikai erő kifejtések alapozzák meg az erőszak megállapítását, az e körben rögzítettek megismétlése szükségtelen. Helyesen jutott arra a következtetésre is, hogy a tanú1 pénzügyőr tekintetében kifejtett többszöri toló mozdulat, tanú2 pénzügyőr egyszeri, hátulról történő meglökése aktív ellenszegülésnek, erőszaknak minősül, és alkalmas volt arra, hogy a hivatalos személyeket jogszerű működésében időlegesen akadályozza. A cselekmény tényállásszerűsége valóban nem függ attól, hogy az akadályozás eredményre vezet-e.

[37] A fentiekben kifejtettekre figyelemmel a törvényszék okszerűen állapította meg Terhelt1 vádlott bűnösségét, és a bűncselekményt is törvényesen minősítette.

[38] A büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el [Btk. 79. §].

[39] A büntetést a Btk.-ban meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez [Btk. 80. § (1) bekezdés].

[40] A vádlott által megvalósított bűncselekményt a törvény egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A szabadságvesztés tartamának meghatározásánál a Btk. 80. § (2) bekezdésében írt szabály irányadó, amely alapján jelen ügyben a középérték 3 év szabadságvesztés.

[41] A törvényszék a büntetés kiszabása során helyesen értékelte enyhítő körülményként a vádlott büntetlen előéletét, az időmúlást, valamint a büntetőeljárás jelentős, a vádlottnak fel nem róható elhúzódtását, míg súlyosító körülményként azt, hogy a vádlott a cselekményét két hivatalos személy sérelmére követte el.

[42] Az ítéltábla osztotta a törvényszék álláspontját a tekintetben, hogy az enyhítő szakasz alkalmazásnak törvényi feltételei fennállnak, és indokolt is, hogy Terhelt1 vádlottal szemben – szabadságvesztés helyett – a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdései alapján pénzbüntetés kiszabására kerüljön sor.

[43] A kiszabott pénzbüntetés és annak napi tételeinek száma igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához, az elkövetés konkrét körülményeihez, a bűnösségi tényezőkhöz és a vádlott csekély fokú társadalomra veszélyességéhez, továbbá alkalmas a büntetési célok elérésére is. A napi tételösszeg megfelel a vádlott jövedelmi és vagyoni viszonyainak. Ezért az ítéltábla – a másodfokú ítélet kihirdetése óta eltelt közel egy év ellenére – a pénzbüntetés napi tételszámának vagy az egynapi tételre eső összegnek mérséklésére nem látott okot.

[44] Törvényesek a részletfizetés engedélyezésével, a pénzbüntetés átváltoztatásával és a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezések is.

[45] Ezért az ítéltábla – a Be. 620 (1) bekezdése második fordulata szerint nyilvános ülésen – a fellebbezéssel támadott másodfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

[46] Az ítéltábla – figyelemmel a Be. 617. §-ben foglaltakra – a Be. 145. § (1) bekezdés a) pontja és a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

[47] A harmadfokon eljáró ítéltábla határozata elleni fellebbezés lehetőségét – a Be. 617. §-ra is tekintettel – a Be. 12. § (1)-(3) bekezdései, a Be. 579. § (1) bekezdése, valamint a Be. 615. § (1) bekezdése zárják ki, ugyanis a rendes jogorvoslati rendszer kétfokú, az elsőfokú bíróság ügydöntő határozata elleni fellebbezés korlátlan, a másodfokú bíróság ügydöntő határozata ellen fellebbezésnek kivételesen, a Be. 615. § (2) bekezdés a)-c) pontjaiban felsorolt esetekben van helye, míg a harmadfokú bíróság ügydöntő határozata a Be. 456. § (1) bekezdésében foglaltak miatt is már csak rendkívüli jogorvoslattal támadható.

Budapest, 2023. február 21.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. előadó bíró, Dr. Németh Nándor s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2022. március 8. napján kihirdetett 20.Bf.9409/2021/13. számú ítélete – Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 4.Bhar.224/2022/13. számú határozata folytán – 2023. február 21. napján jogerős.

Budapest, 2023. február 21.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke